Олег Штел – членучнівської ради ДПТНЗ „Мукачівський професійний аграрний ліцей ім. М.Данканича”
Юрій Яворський – командир 207 групи трактористів

ВІН ЗАГИНУВ ЗА НАС. АБИ МИ ЖИЛИ.

«Борітеся – поборете!

Вам Бог помагає!

За вас правда, за вас слава

І воля святая!»

Тарас Шевченко

Цей твір присвячується силі духу і стійкості закарпатців і наших співвітчизників, які віддали своє життя під час антитерористичної операції сході України, захищаючи ідеали демократії, відстоюючи права і свободи людини, мирне майбутнє України.

12 липня 1990 року у мальовничому місті Мукачево на Закарпатті в родині Юлії та Івана Стецiв народився син Павло.

У 1997 році він пішов до школи. Шкільні роки для Павлика були найкращими і незабутніми. Після закінчення мукачівської загальноосвітньої школи № 6 у 2005 році, поступив у професійно-технічне училище №7. Та Павла з дитинства приваблювала військова служба, він мріяв про професію захисника Батьківщини, понад усе хотів стати офіцером, носити військову форму. Батьки підтримували бажання сина і благословили його на служіння Україні.

При цьому Павло був надзвичайно світлою людиною. Він радів усьому: насолоджувався самим життям, кожною миттю, кожною дрібничкою. Почуттям дружби: міцної, щирої, вірної, чоловічої. Бачив сенс життя в тому, щоб його смакувати, щохвилини, щосекунди. І, забігаючи трохи вперед, незважаючи ні на що, ні на війну, ні на втрати, ні на поразки….

Павло навчався азам військової справи і пройшов підготовку до військово-професійної діяльності в армії у сержантському коледжі Академії Сухопутних військ Збройних Сил України імені Гетьмана Петра Сагайдачного у місті Львові. За підсумками навчання став справжнім сержантом-професіоналом. Повний оптимізму і прагнення передати свої навички, знання та уміння підростаючим захисникам у солдатських одностроях, Павло прибув для проходження військової служби за контрактом у рідне Мукачево в 128-му Туркестансько-Закарпатську двічі Червонопрапорну гірсько-піхотну бригаду.

А потім прийшла війна... Павла, як і тисячі українців в зоні антитерористичної операції, спіткала надзвичайно складна доля. В думках були: єдина квітуча Україна, неділимість сходу і заходу держави. В реаліях – «найгарячіші точки» застосування 128-ї, недостатність матеріально-технічного забезпечення, відсталість зразків летальної зброї, яку можна застосувати проти ворога. Разом з тим, - сила духу, впевненість у правій справі, прагнення попри все перемогти, встановити історичну справедливість.

На підтвердження цього, наведемо спогади рідних і близьких Павла. Найближчий його друг та соратник Володимир Варваринець пригадує, що Павло був відданий військовій справі. «Як Паша вивчився у сержантському коледжі, то став служити у мукачівській військовій частині. Він жив армією. Після першого повернення із зони АТО мій друг хотів стати офіцером, але знову вирушив на Донбас. Скільки би йому не казали родичі та знайомі, та йому не сиділось вдома. Мені тоді Павло сказав, що своїх не залишить у біді».

Стрийко Павла Михайло Стець розповів про те, що його племінник ніколи не відвертався від тих, хто потребував допомоги. "Він завжди приховував від рідні свої особисті проблеми. Однак, коли бачив чужу біду – завжди допомагав і заступався за тих, хто стояв на боці правди. Це він підтвердив тим, що після повернення з Донбасу, хотів назад рушити до своїх бойових побратимів на схід, щоб помститись ворогам за тисячі невинних смертей", - зазначив родич.

Хресному батьку Павлу Порохнавцю найбільше запам'ятались стосунки Павла з рідною матір'ю. "Він був надійною опорою сім'ї і, зокрема, матері. Поки батько перебував на заробітках у Чехії, Павло усіляко допомагав своїй матусі", - зі сльозами на очах сказав він про похресника.

...Під час мінометного обстрілу у населеному пункті Нікішино Донецької області не стало старшого сержанта Павла Стеця. Тепер уже – це сухі рядки військового архіву. Павло помер мужньо, як воїн. І ця смерть, як й інші втрати на війні, є найжахливішими у житті людини. Найтяжче матері, Батьківщині втрачати своїх синів. Тут, як ілюстрацію до сказаного, доречним буде навести проникливі рядки вірша Євгенії Комісарук:

Голівки соняхи схилили,
Та квіт гарячий той пече.
Пелюстя падає в могили
І «Град» січе, січе, січе…
Гвардійці в землю повкипали,
А спрага спалює вуста.
Кого вже янголи забрали,
Кому ж – відстрочили літа.
Та що тих літ? Всього за двадцять –
І ті поранила війна.
За ким росою квіти плачуть,
Для кого ж – сила рятівна.

Павло Стець став Героєм. Став прикладом для своїх однокласників, ровесників, товаришів, для всієї України. Він посмертно удостоєний звання Почесного громадянина рідного міста – Мукачево.

Павло назавжди залишиться у серцях багатьох мукачівців. Рідне місто втратило відданого патріота «срібної землі». На траурній панахиді були присутні рідні, близькі, друзі, знайомі, керівництво міста, військові, представники громадських організацій та звичайні городяни. Очолив заупокійне богослужіння архієпископ Мукачівський та Ужгородський Української Православної Церкви (Московського патріархату) владика Феодор.

P.S. Дай Бог нам у найближчому майбутньому не пізнати більше такого горя, забути жахи братовбивчої війни... Нехай жодна мати, дружина, сестра, рідна не ховає своїх чоловіків, а діти не залишаються сиротами, позбавленими батьківської любові... Нехай квітне Україна! Миру нам усім! Переможного миру! Слава Україні! Героям слава!